

Balaton-felvidéken jártunk

2013. szeptember 28-án egy kellemes őszi napon arra vállalkoztunk, hogy megismerkedjünk a Balaton-felvidék látnivalóival. A tervezett útvonal a Balaton északi partján haladt, egész Szigligetig.

Első megállóhelyünk Szigliget vára volt. A vár egy kisebb domb tetején terül el. A várban jól kiépített sétautak vezetnek a falakon. A vár első említése hivatalos oklevelekben a XIII. századra tehető. Viharos történelme alatt számtalanszor cserélt gazdát, sorsát végül a török hódoltság megszűnése pecsételte meg, mikor is hadászati jelentősége teljesen elveszett. Kitűnő kilátóhely, a Balaton felvidék tanúhegyei és a Balaton nagyobb fele jól látható a várból, emiatt kedvelt kirándulóhely.

A várban eltöltött kellemes percek után folytattuk utunkat a térség egyik legnagyobb városába, Tapolcára. A városban rövid sétát és barlanglátogatást csónakázással terveztünk, de szerencsére a templomot és a Múzeumot is nyitva találtuk, így a csónakázást kipihelve megtekintettük a Templomdomb látnivalóit is. A tapolcai Tavas-barlangot 1903-ban fedezték fel. Jelenleg nem látogatható, mivel a látogatóközpont felújítás alatt áll (azon a hétvégén volt utoljára nyitva, amikor ott jártunk, szerencsénk volt.) A Tavas-barlangban a falakat a 18-20 fokok víz alakította ki. Csónakázni a 2000-es évek eleje óta lehet benne, korábban, csak egy rövid szakasza volt gyalogosan látogatható. Ezután az eredetileg XIII. században emelt templomot, majd az egykori vár helyén álló iskolamúzeumot tekintettük meg. Érdekessége a kertben található sírkövek, illetve a vár falának kövei a múzeum pincéjében található kőtárban. A múzeum falán kapott helyet Batsányi Jánosnak, a felvilágosodás nagy költőjének, a város híres szülöttjének emléktáblája. A múzeum után az alsó tó mellett a vízimalom érintésével megkerültük a felső tavat, majd az évszakok szobrai mellett sétáltunk vissza a Tavas-barlang bejáratához.

Tapolca után a következő megállóhelyünk a Kékkúti Palackozóüzem mellett az elmúlt években szépen felújított kékkúti forrás. A forrás mellett tanösvényt alakítottak ki, illetve kellemes pihenőhelyet parkolási és tűzrakó hellyel, gondolva azokra, akik hosszabb időt szeretnének eltölteni a Káli-medence szívében. Miután megtöltöttük kulacsainkat, illetve üvegeinket, elindultunk következő úti célunkhoz. Útközben érintettük a Kőtengert, illetve a Művészetek Völgye rendezvénysorozat településeit, ezeknél azonban idő hiányában nem álltunk meg.

A következő megállóhely a Káli-medence kapujában, Zánka és Monoszló között 337 méterre magasodó Hegyestű volt. A Hegyestű egy félig lebányászott tanúhegy, ahol az alkotó kőzet földtörténeti korok szerint tekinthető meg, koronként eltérő formában. A Balaton-felvidéki Nemzeti Park Igazgatósága egy kis geológiai múzeumot is nyitott a hegy tővében 2006-ban. Miután a kiállítást megtekintettünk, az első lépcsősoron felkaptattunk az egykori bányaudvarra. A hegy érintetlenül maradt fele fenségesen emelkedik a bányaudvar fölé. A második szinten, kilátópontot alakítottak ki kis térképpel, ahonnan a Balaton szinte teljes nyugati felét látni lehet. Erről a szintről kényelmesen kialakított lépcsőkkel lehet megtenni a csúcsig vezető út fennmaradó kétharmadát. A csúcsról ugyanakkor tökéletes körpanoráma nyílik a teljes Balatonra.

Miután leereszkedtünk Hegyestűről, Dörgicsére mentünk, ahol a Kő-szurdokban tettünk egy rövid sétát. A Kő-szurdok meredek, sziklamászásra alkalmas sziklafalairól, illetve különleges kőrengetegeiről kapta nevét, ezek a kőrengetegek olyanok, mintha óriások dobálták volna szét a játékaikat. A szurdokból kiérve megcsodáltuk a főút régi barokk hídját, ami ipari műemlék, majd elindultunk hazafelé. A szép túra a terézvárosi önkormányzat támogatásával valósulhatott meg.

Véső Tamás túravezető